

ADMIRANT EL RETRAT VOSTRE...

o o

A la gentil dama Na Marguerida Garriga

Senyora, he admirat vostre retrat
per quant em demanareu ma humil opinió,
i a fè de Déu puc dir-vos, sens ànim d'enutjar-vos,
que, més que'l retrat vostre, sou molt més bella vos.

En aquella fesomia
he observat una alegria
que no és com altres vegades
sentida inconscienciment...
La cara és fina, sedosa,
la mirada lluminosa,
els coralins llavis dolços
fan meditar un turment...

Si la bellor de la model, inspira,
si el pintor que còpia és mestre en el pinzell,
no dubteu pas, senyora, que amb l'ànima no us mira,
car, sols vos ha pintat exteriorment...
No espessa el vostre cor aquest retrat...
El cor no es veu, i no pot ser pintat!

Per lo expressat, senyora, permeteu que vos digui
que allà on vos sigueu
Amor hi regnarà, perquè sou amorosa,
presidirà Bellesa perquè sou tan hermosa...
Quin altre goig voleu?...

Se que modestament dirèu que no,
és cert, més, tant se vall!...
Vostre mirar divinal
espurnejant estrelles de cèlica clarò,
i els llavis vermellosos que vos he contemplat
sabeu que m'han provat?...
Doncs, la vostra modèstia que desmostreu tot hora...
Son dots de Déu, senyora!

Llenceu totes les llàgrimes que vostre cor ofeguen.
L'espai, després de ploure, resulta més serè...
Oh, si m'ho permetesseeu... Les perles robaria
de vostres ulls hermosos quan miren el blau cel...
Senyora, perdoneu-me les meves cobejances...
Que'n sou d'hermosa i bonà!... Mercès. A vostres peus!

M. F.